

Arrest

**nr. 260 065 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat R. CHETOUI loco advocaat I. ROOX en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 mei 2021 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam F. (..) Voornaam: M. (..) Geboortedatum: (...)1967 Geboorteplaats: Tizi Oualsi

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans reispaspoort, afgeleverd op 08.11.2019 te Brussel, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkene's aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 04.11.2011, werd op 24.01.2017 ongegrond verklaard. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 31.01.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.09.2020 dat hem op 24.09.2020 per aangetekend schrijven werd opgestuurd voor betekening. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse broer, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen ingediend op 21.01.2020 en op 04.06.2020, werden geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.05.2020 en op 23.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 13.01.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Op 11.05.2021 werd deze laatste aanvraag in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een met een bijlage 20 omdat betrokkene zelfs geen bewijsstukken meer voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in

(..)"

1.2. Op 11 mei 2021 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : F. (..) voornaam : M. (..) geboortedatum : (...)1967 geboorteplaats : Tizi Oualis

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 11.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans reispaspoort, afgeleverd op 08.11.2019 te Brussel, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse broer, op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen ingediend op 21.01.2020 en op 04.06.2020, werden geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.05.2020 en op 23.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 13.01.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Op 11.05.2021 werd deze laatste aanvraag in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een met een bijlage 20 omdat betrokkene zelfs geen bewijsstukken meer voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.09.2020 dat hem op 24.09.2020 per aangetekend schrijven werd opgestuurd voor betekening Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkene's aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 04.11.2011, werd op 24.01.2017 ongegrond verklaard. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 31.01.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene door dit inreisverbod een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM,

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste en enig middel :

Schending van het artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet,

Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

(...)”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering

van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aangaande de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. In casu werd beslist geen termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoekende partij toe te kennen op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat. Conform artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, (...) met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”* Artikel 1, § 2, 4° en 6° van de vreemdelingenwet luiden: *“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :*

(..)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(..)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(..)”

In casu heeft de verwerende partij, in toepassing van artikel 74/14, § 3 *juncto* artikel 1, § 2, 4° en 6° van de vreemdelingenwet geoordeeld geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoekende partij omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 23 september 2020 zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij thans gevolg zal geven aan de verwijderingsmaatregel alsook omdat zij drie keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met dezelfde referentiepersoon die telkens negatief werd afgesloten en waarbij bij de laatste aanvraag ook bleek dat verzoekende partij zelfs geen bewijsstukken meer voorlegde. De verwerende partij stelt daaruit vast dat verzoekende partij de procedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet maar voert een louter theoretisch betoog aangaande de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.6. Het middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een enig middel – gericht tegen het inreisverbod – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste en enige middel :

Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en Schending van de motiveringsplicht vevat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten.

Schending van artikel 74/13 Vw en artikel 8 EVRM;

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van: de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en de duur van het inreisverbod

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20.

Verzoeker diende drie maal een aanvraag gezinshereniging in. De derde maal gezinshereniging werd niet enkel geweigerd voor een derde maal maar er werd tevens overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing door het feit dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene diende inderdaad 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse broer op basis van artikel 47/1,2 van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen ingediend op 21.01.2020 en 04.06.202, werden geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.05.2020 en op 23.09.2020. Betrokkene ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep en vergat bij de derde keer tijdig bewijsstukken neer te leggen.

Echter motiveert men de bestreden beslissing verder als volgt:

"Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 om louter via een. "

Uit het geen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel. Uit het onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden (?)"

Men slaagt bij de motivering er niet in om duidelijkheid te scheppen. Er ontbreekt bij de motivering namelijk twee maal het einde van de zin. De bestreden beslissing bevat bijgevolg geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Krachtens Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren

Er wordt nergens rekening gehouden met het feit dat verzoeker slechts 3 maal een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Verzoeker heeft inderdaad er voor gekozen om geen beroep in te stellen tegen de eerste bijlage 20. Er werd geen beroep ingesteld tegen deze eerste weigering omdat verzoeker er van overtuigd was tegenmoet te kunnen komen tegen de weigeringsgronden door middel van het voorleggen van bijkomende bewijzen. Aangezien er bij een annulatieberoep geen rekening gehouden kan worden met bijkomende documenten, verkoos verzoeker er dus bewust voor een nieuwe aanvraag in te dienen en

bijkomende documenten voor te leggen aan verwerende partij, zoals de wet voorziet. De derde maal heeft verzoeker omwille van de coronacrisis niet tijdig zijn documenten kunnen indienen.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11, §1, eerste lid Vw, als omzetting van artikel 5 van de Nuttig Effectwet, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen.

Het betreft veeleer een redelijkheids criterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.

De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn familieleden en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruimd aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker en zijn familie, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)"

2.8. Waar verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert ten aanzien van het bestreden inreisverbod, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen terwijl de *in casu* bestreden beslissing een inreisverbod betreft. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233 222).

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven alsook omdat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.10. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.13. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 11 mei 2021 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. Evenmin betwist verzoekende partij de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2020.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en/of 2° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en/of omdat verzoekende partij de verwijderingsmaatregel van 23 september 2020 niet heeft uitgevoerd.

2.14. In haar betoog ontkent de verzoekende partij niet dat zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd alsook dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij is het evenwel niet eens met het feit dat haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Evenwel heeft de verwerende partij omstandig uiteengezet waarom een inreisverbod voor drie jaar in casu proportioneel is.

Zo heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij driemaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met dezelfde referentiepersoon die telkens werd afgewezen en waarbij verzoekende partij bij de derde aanvraag zelfs geen bewijsstukken meer voorlegde. Verzoekende partij ontkent dit niet. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk om deze vaststellingen mee te nemen in de beoordeling inzake de duurtijd van het inreisverbod. Immers blijkt uit de handelswijze van verzoekende partij dat zij wel degelijk de procedure van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet misbruikt. De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de laatste zin over het proceduremisbruik inderdaad niet werd afgemaakt, maar verzoekende partij heeft geen belang bij deze kritiek nu in het bestreden bevel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, deze zin wel werd afgemaakt en gesteld werd: *"Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12 1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in"* zodat zij wel degelijk bij machte is te begrijpen wat de verwerende partij bedoelt met het misbruik van procedure. De vaststelling omtrent misbruik van procedure is ook geenszins kennelijk onredelijk. Immers is het zo dat een aanvraag gezinshereniging conform artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet maakt dat de verzoekende partij - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - in beginsel onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermogt te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, hoewel verzoekende partij wist uit eerdere beslissingen inzake haar aanvragen dat haar derde aanvraag geen schijn van kans had, temeer zij zelfs de moeite niet meer deed om haar derde aanvraag met stavingstukken te onderbouwen, heeft zij er alsnog voor gekozen om toch een derde aanvraag in te dienen, waarbij kan besloten worden dat haar enige oogmerk erin bestond opnieuw tijdelijk toegelaten te worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Dit is onmiskenbaar misbruik van procedure. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij slechts haar verblijf trachtte te regulariseren en er ook geen rekening werd gehouden met het feit dat zij slechts driemaal een aanvraag heeft ingediend, slaagt zij, gelet op voorgaande bespreking, er hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de motivering van de verwerende partij terzake. Ook waar zij stelt dat zij bij de derde aanvraag door de coronacrisis niet tijdig stukken kon overmaken, overtuigt zij geenszins.

Verder blijkt dat de verwerende partij tevens bij het bepalen van de duurtijd in overweging heeft genomen dat verzoekende partij persisteert in illegaal verblijf door geen gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en dat er voorts geen specifieke omstandigheden zijn die een inreisverbod voor een duur van drie jaar in de weg staan. Zo is verzoekende partij een volwassen persoon die zelfstandig een leven kan leiden in het herkomstland en is er geen sprake van minderjarige kinderen in België of een gezondheidsproblematiek die het opleggen van een inreisverbod zou verhinderen.

2.15. Gelet op alle feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en in belang van de immigratiecontrole heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar in casu meer dan proportioneel is. Waar verzoekende partij kritiek uit op het feit dat de laatste zin *“Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden”* niet werd vervolledigt oordeelt de Raad dat uit de voorgaande motieven duidelijk blijkt wat de verwerende partij bedoelt. Zo heeft de verwerende partij gesteld: *“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11”* en heeft zij de concrete situatie van verzoekende partij besproken waaruit gebleken is dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar verhinderen. Verzoekende partij overtuigt niet waar zij meent dat het voor haar niet duidelijk zou zijn waarom voor een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt gekozen.

2.16. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod. Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder individueel onderzoek onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

2.17. In tegenstelling tot wat verzoekende partij ook voorhoudt, moet de verwerende partij niet motiveren waarom zij niet kiest voor een inreisverbod van kortere duur, maar moet zij enkel motiveren waarom een inreisverbod voor de door haar bepaalde duur wordt opgelegd. Bovendien heeft de verwerende partij niet enkel verwezen naar het belang van de immigratiecontrole, meer bepaald ervoor zorgen dat mensen die niet tot verblijf zijn toegelaten ook effectief het grondgebied verlaten en eventueel een inreisverbod worden opgelegd, maar tevens de individuele omstandigheden van verzoekende partij onder de loep genomen om te verantwoorden waarom een inreisverbod van drie jaar in casu aangewezen is.

2.18. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij wel degelijk familie heeft in België wijst de Raad erop dat zij niet aannemelijk maakt dat zij daarmee een beschermenswaardige familierelatie heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad laat gelden dat, waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij volwassen familieleden heeft op het grondgebied. Met een loutere verwijzing naar deze familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De banden die verzoekende partij aanhaalt betreffen louter affectieve banden. Zij kan deze banden ook vanuit het herkomstland onderhouden, eventueel via moderne communicatiemiddelen.

Voor zover verzoekende partij betoogt dat haar privéleven werd geschonden, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft. Daarenboven, voor zover verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, quod non, dan nog moet opgemerkt worden dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar eventuele netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

2.19. Waar verzoekende partij nog een schending van de hoorplicht aanvoert, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tot drie maal toe de kans heeft gehad om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, waarbij zij haar argumenten naar voren kon brengen, doch waaruit gebleken is dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging, alsook dat zij een aanvraag op medische gronden heeft kunnen indienen die eveneens beoordeeld is geworden en waarbij gebleken is dat zij kan terugkeren naar het herkomstland. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij haar argumentatie niet kon ter kennis brengen aan verwerende partij alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werd gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen beslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet daarenboven worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij verwerende partij nog inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er konden van weerhouden vast te stellen dat zij toepassing diende te maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet of die een inreisverbod van een minder lange duur verantwoorden. Zij verwijst naar familie op het Belgische grondgebied, doch deze inlichtingen waren verwerende partij uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat zij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvragen gezinshereniging werden ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen en allen werden afgewezen. Voorts overtuigt verzoekende partij niet waar zij meent een beschermenswaardig privéleven in België te hebben waarmee onterecht geen rekening is gehouden, dit nog naast het feit dat, voor zover er toch sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven, quod non, zij geen elementen aanbrengt waaruit toch een positieve verplichting voor de overheid zou ontstaan om haar toe te laten tot het Belgische grondgebied.

2.20. Het enig middel gericht tegen het bestreden inreisverbod is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER